

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: O. Y., nar. xx. xx. xxxx, st. příslušnost Ukrajina, bytem v ČR P.,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020, č. j. OAM-234-6/ZR-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobce usiloval o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020, č. j. OAM-234-6/ZR-2020 (dále též: napadené rozhodnutí), kterým mu byla jednak podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců zrušena platnost jeho zaměstnanecké karty a jednak mu byla podle § 46e odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky. Důvodem tohoto rozhodnutí bylo zjištění žalovaného, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 27. 8. 2019, č. j. 2 T 81/2019-75, odsouzen za

přechin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.

Žaloba

2. Ve své stručné žalobě uvedl žalobce, že s napadeným rozhodnutím zásadně nesouhlasí a považuje jej za nezákonné, nepřiměřené a nesprávné. Podle jeho názoru je napadené rozhodnutí přehnaně formalistické, vůči němu nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně opřeno objektivní odůvodnění. Bližším a nikoli pouze formalistickým posouzením případu měl a mohl žalovaný dospět k závěrům, že se žalobce dopustil pouze přechinu nižší společenské nebezpečnosti a jednalo se přitom o jeho jediné a výjimečné vybočení z jinak řádně vedeného života na území České republiky, žalobce se zde totiž nedopustil jiného porušení zákona. Žalovaný však bez jakéhokoli odůvodnění dostatečně nezkontroloval veškeré okolnosti projednávané věci a bez přihlédnutí k výše uvedeným skutečnostem rozhodl zcela v neprospěch žalobce. Žalobce tak shledává pochybení správního orgánu v tom, že je napadené rozhodnutí zcela nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do jeho soukromého a rodinného života, neboť pro něj zaměstnanecká karta a výkon povoleného zaměstnání na území ČR znamená jediný finanční příjem. Rozhodnutí správních orgánů mají podle základních zásad správního řízení zejména dbát práv účastníků nabytých v dobré víře, což se v tomto konkrétním případě podle názoru žalobce nestalo.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Sdělil, že žalobce ve své žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti, a nic ani nenasvědčuje tomu, že by napadené rozhodnutí mělo být nezákonné, nesprávné či nepřiměřené. Žalobce v podané žalobě používá v podstatě ty stejné argumenty, které uvedl již ve svém písemném vyjádření před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaný se však se všemi skutečnostmi, které mu byly známy, a s námitkami, které žalobce uvedl ve svém vyjádření před vydáním napadeného rozhodnutí, vypořádal již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K jednotlivým žalobním námitkám pak uvedl následující. Žalovaný není povinen a ani oprávněn zkoumat charakter a závažnost trestné činnosti cizince nebo jeho předešlou bezúhonnost; rozhodující je sama skutečnost, že byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a že v rejstříku trestů zůstává zápis o spáchání trestného činu, který jediný je ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců způsobilý prokázat trestní záchovalost cizince na území. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, ve kterém soud uvedl: „znění § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož bude povolení k dlouhodobému pobytu zrušeno, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, je jednoznačné a nedává žalované žádný prostor pro uplatnění správního uvážení například v tom směru, že by měla posuzovat závažnost trestného činu, za jehož spáchání byl stěžovatel pravomocně odsouzen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. prosince 2008, č.j. 7As 21/2008-101). Hypotéza citovaného ustanovení byla v případě stěžovatele bezpochyby naplněna, neboť byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 pravomocně odsouzen za úmyslné

spáchaný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky, a následek v podobě zrušení povolení stěžovatele k dlouhodobému pobytu na území České republiky byl proto nevyhnutelný.“ Tento rozsudek lze analogicky vztáhnout i na rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty.

4. Pokud jde o přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobcových, uvedl žalovaný, že žalobce blíže nijak nespecifikoval, v čem nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života spatřuje. Pouze uvedl, že zaměstnanecká karta pro něj znamená jediný finanční příjem. Ovšem to neznamena, že žalobce nemůže pracovat v zemi původu, aby zajistil obživu sobě, příp. své rodině, nebo že si nemůže opětovně požádat o nové pobytové (a pracovní) oprávnění v České republice. Žádný další konkrétní dopad do svého rodinného a soukromého života již neuvedl. Nadto žalovaný sdělil, že v tomto případě nemá zákonem stanovenou povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí, tedy přesněji věnovat se v odůvodnění svého rozhodnutí posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života v intencích § 174a zákona o pobytu cizinců, což plyne především z § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. U důvodu pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty dle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců taková povinnost stanovena není. Ostatně toto opakovaně potvrzuje i sám Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudku ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, nebo v rozsudku ze dne 7. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32. Dále žalovaný podotkl, že i přesto se v odůvodnění napadeného rozhodnutí do jisté míry zabýval dopadem rozhodnutí do soukromé a rodinné sféry žalobce, neboť z jeho strany byla námitka nepřiměřených dopadů rozhodnutí vznesena a § 68 odst. 3 správního řádu ukládá povinnost vypořádat se s návrhy a námitkami účastníků řízení. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí uvedl, že dle jeho názoru nedošlo ani k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života do té míry, že by vedl k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalovaný dodal, že ze spisového materiálu ani z dalších informací, které měl k dispozici, nevyplývá nic, co by nasvědčovalo tomu, že by zrušením platnosti zaměstnanecké karty mohlo dojít v případě žalobce k porušení čl. 8 uvedené Úmluvy.

Posouzení věci krajským soudem

5. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal důvody pro jeho nařízení (§ 51 s.ř.s.).
6. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 10. 2. 2020 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o zrušení platnosti jeho zaměstnanecké karty dle § 46e odst. 1 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobcova zaměstnanecká karta měla platnost od 8. 11. 2018 do 31. 10. 2020. Ve správním spise je založena i kopie trestního příkazu Okresního soudu Plzeň-město ze dne 27. 8. 2019, č. j. 2 T 81/2019-75, kterým byl žalobce odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1,

odst. 2 písm. a) zákona trestního zákoníku. Po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce sdělil žalovanému, že jednání, jehož se dopustil, se dopouštějí i občané České republiky, a proto může vnímat § 174 zákona o pobytu cizinců (stanovící mj. kritéria trestní zachovalosti, pozn. soudu) jako diskriminační. Správní orgán by dle žalobce měl přihlídnout k tomu, že se na území České republiky již „nějaký čas“ zdržuje a nikdy závažně nenarušil veřejný pořádek. Jeho trest by měl být posouzen jako „prosté narušení“, což není důvodem pro zrušení pobytu na území České republiky.

8. Soud se nejprve zabýval přípustností žaloby.
9. V napadeném rozhodnutí žalovaný poučil žalobce takto: *„Toto rozhodnutí dle § 168 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. nabyvá právní moci jeho oznámením, tedy doručením jeho písemného vyhotovení účastníku řízení nebo jeho zástupci, je-li zastoupen. Z tohoto důvodu proti němu nelze podat odvolání. Proti tomuto rozhodnutí lze dle § 172 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. podat žalobu k příslušnému krajskému soudu, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení. [...]“*.
10. Zákon o pobytu cizinců byl s účinností od 1. 9. 2019 změněn zákonem č. 176/2019 Sb. S účinností od tohoto data ustanovení § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zní: *„Rozhodnutí ministerstva vydané z důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a), § 37a odst. 1 písm. d), § 37a odst. 2 písm. c), § 46a odst. 1 větě druhé, § 46a odst. 2 písm. c), § 46b odst. 1 větě druhé, § 46b odst. 2 písm. a), § 46d odst. 1 větě druhé, § 46d odst. 2 písm. b), § 46f odst. 1 písm. j), § 46f odst. 2 písm. b), § 46g odst. 1 písm. c), § 46g odst. 2 písm. d), § 56 odst. 1 písm. g), jde-li o skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. h), § 56 odst. 2 písm. a), § 75 odst. 1 písm. e), § 75 odst. 2 písm. e) nebo f), § 77 odst. 1 písm. h) nebo i), § 77 odst. 2 písm. a) nebo f), § 87d odst. 2 písm. c) nebo d), § 87e odst. 1 písm. f) nebo g), § 87f odst. 3 písm. e) nebo f), § 87k odst. 1 písm. a) nebo d) nebo § 87l odst. 1 písm. a), e) nebo f), nabyvá právní moci jeho oznámením.“*
11. S účinností od uvedeného data byl v § 172 zákona o pobytu cizinců doplněn odstavec 10, který zní: *„O žalobě proti rozhodnutí podle § 168 odst. 3 soud rozhodne do 90 dnů ode dne podání žaloby. Je-li podána kasační stížnost, Nejvyšší správní soud projedná a rozhodne věc přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 90 dnů ode dne, kdy byla kasační stížnost podána.“*
12. Stejně je zde zodpovědět otázku, zda lze proti rozhodnutí Ministerstva vnitra vydanému z důvodů stanovených v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců podat odvolání.
13. Podle § 81 odst. 1 správního řádu: *„Účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.“*
14. Krajský soud v Praze v usnesení ze dne 22. 6. 2020, č. j. 43 A 55/2020-42, v obdobném případě uvedl, že ačkoliv napadené rozhodnutí vydané z důvodu obsaženého v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nabylo podle § 168 odst. 3 téhož zákona právní moci oznámením, ze žádného zákonného ustanovení již neplyne, že odvolání proti takovému rozhodnutí není přípustné. Má-li však být možnost uplatnění řádného opravného prostředku ve správním řízení vyloučena, musí být toto vyloučení dvojinstančnosti výslovně upraveno. S formulací *„odvolání není proti tomuto rozhodnutí přípustné“* přitom zákon o pobytu cizinců, který v mnoha případech dvojinstančnost správního řízení vylučuje, běžně pracuje. Kromě gramatického výkladu tak pro závěr, že

ustanovení § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uplatnění řádného opravného prostředku nevylučuje, svědčí rovněž výklad systematický. Je tak nutno dospět k závěru, že navzdory původnímu úmyslu zákonodárce umožňuje novela zákona o pobytu cizinců podání „řádného“ opravného prostředku proti „pravomocnému“ rozhodnutí. Skutečnost, že zákonodárce odvolání v daném případě výslovně nevyloučil, má tedy pro posouzení přípustnosti žaloby klíčový význam, neboť žalobci možnost brojít proti napadenému rozhodnutí odvoláním *de iure* upřena nebyla. S ohledem na to dospěl soud v souladu s § 68 písm. a) s. ř. s. k závěru, že žaloba je nepřípustná, neboť žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem.

15. O kasační stížnosti proti tomuto usnesení krajského soudu, která je vedena pod sp. zn. 6 Azs 192/2020, Nejvyšší správní soud dosud nerozhodl.
16. S uvedeným usnesením Krajského soudu v Praze se ztotožnil senát 57 zdejšího soudu, kdežto senát 77 zdejšího soudu se závěry uvedeného usnesení nesouhlasí. Senát 77 Krajského soudu v Plzni nesdílí především tuto dikci: *„Je tak nutno dospět k závěru, že navzdory původnímu úmyslu zákonodárce umožňuje novela zákona o pobytu cizinců podání „řádného“ opravného prostředku proti „pravomocnému“ rozhodnutí.“*
17. Je tu nutno zdůraznit, že podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí Ministerstva vnitra vydané z důvodů stanovených v § 168 odst. 3 nabývá právní moci jeho oznámením.
18. Senát 77 zdejšího soudu konstatuje, že teorie i praxe rozlišují opravné prostředky na řádné a mimořádné. Odvolání je řádným opravným prostředkem. Dělicím kritériem je právní moc rozhodnutí. Řádnými opravnými prostředky se brojí proti nepravomocným rozhodnutím, mimořádnými opravnými prostředky proti pravomocným rozhodnutím. Tomuto obecně uznávanému pojetí přitakává i komentářová literatura ke správnímu soudnictví: *„Samotný pojem „řádné opravné prostředky“ stěžejní procesní předpisy upravující řízení před správními orgány neznačí. Jde proto o souhrnný a teoretický pojem. Zahrnuje opravné prostředky, které se podávají proti rozhodnutím správních orgánů, která dosud nenabyla právní moci.“* (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha: Leges 2014, str. 592). Podle názoru senátu 77 zdejšího soudu je proto pojmově nemožné podávat odvolání (jako řádný opravný prostředek) proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu.
19. Senát 77 zdejšího soudu dále konstatuje, že právní řád musí být jednotný, přehledný, srozumitelný a vnitřně nerozporný. Pro odvolání podle § 201 a násl. občanského soudního řádu platí, že *„Odvolání je typickým řádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti rozhodnutí, které ještě nenabyla právní moci.“* Pro odvolání podle § 245 a násl. trestního řádu platí, že *„Odvolání coby jediný z řádných opravných prostředků [...], kterým lze napadnout dosud nepravomocný rozsudek prvního stupně, je významným trestněprocesním prostředkem realizace práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy.“* Naproti tomu pro kasační stížnost podle § 103 a násl. s. ř. s. platí, že *„Podle názoru autorů tohoto komentáře je třeba kasační stížnost stále považovat za mimořádný opravný prostředek, jelikož směřuje proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů.“* (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha: Leges 2014, str. 963 a 964). V soudních řádech je tedy právní moc rozhodnutí dělicím kritériem pro rozlišení řádných a mimořádných opravných prostředků. To ještě neznamená, že by tomu ve správním právu nemohlo být jinak. Vzhledem k požadavku jednotného a vnitřně

nerozporného právního řádu by k tomu však musel být pádný důvod. Jelikož žádný takovýto pádný důvod neshledává, má senát 77 zdejšího soudu za to, že podávat odvolání (jako řádný opravný prostředek) proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu je nemožné také z hlediska systémového.

20. Je na místě dovolat se i toho, že k poučení, které Ministerstvo vnitra uvádí ve svých rozhodnutích podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, došel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2020, č.j. 1 Azs 195/2020-21, k tomuto názoru: „*Vydané poučení je v souladu s platnou právní úpravou. Pravomoc správních soudů nastupuje po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon (srov. § 5 s. ř. s.). A contrario, nepřipouští-li takové prostředky zvláštní zákon, je třeba se soudní ochrany domáhat ve lhůtě zákonem stanovené. Jakkoliv se stěžovateli může zdát citovaná právní úprava nepřipouštějící odvolání protiústavní, Nejvyšší správní soud toto zdání nesdílí.*“
21. Stranou nelze ponechat ani to, že citovaná ustanovení novely zákona o pobytu cizinců svědčí o vůli zákonodárce rozhodování Ministerstva vnitra v případech stanovených v § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a soudní přezkum takovýchto rozhodnutí (ať už krajskými soudy nebo Nejvyšším správním soudem) výrazně urychlit.
22. Účastník řízení může podle § 81 odst. 1 správního řádu proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak. Krajský soud v Praze je toho názoru, že má-li být možnost uplatnění řádného opravného prostředku ve správním řízení vyloučena, musí být toto vyloučení dvojinstančnosti výslovně upraveno. Senát 77 Krajského soudu v Plzni je toho názoru, že i když výslovné vyloučení odvolání by nepochybně bylo vhodnějším legislativním řešením, je s ohledem na shora uvedené možné jako podmínku, že zákon stanovil jinak, akceptovat i dikci ustanovení § 168 odst. 3 (ve vazbě na § 172 odst. 10 větu prvou) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 1. 9. 2019).
23. Na uvedeném nemůže podle názoru senátu 77 zdejšího soudu nic změnit ani to, že zákon o pobytu cizinců nestanoví, že na rozhodování Ministerstva vnitra v případech vymezených v § 168 odst. 3 se nevztahují ustanovení správního řádu o odvolacím řízení (srov. § 31a ve spojení s § 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů).
24. Protože soud dospěl k závěru, že podaná žaloba je přípustná, zabýval se dále její důvodností
25. Žaloba není důvodná.
26. V žalobě byly uplatněny dva kompletní žalobní body. Prvým z nich je nesprávné právní posouzení věci spočívající v nezhodnocení charakteru, respektive závažnosti žalobcem spáchané trestné činnosti, v důsledku čehož má být napadené rozhodnutí vůči žalobci přehnaně tvrdé.
27. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*“
28. Dle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*“

29. Ze správního spisu je zřejmé, ostatně ani žalobce to nijak nerozporoval, že trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 27. 8. 2019, č. j. 2 T 81/2019-75, byl žalobce odsouzen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Tento přečin byl shledán v tom, že žalobce v Plzni dne 15. 7. 2019 ve 23.10 hodin po předchozím požívání alkoholických nápojů řídil vozidlo tov. zn. BMW 530, RZ X po Studentské ulici ve směru od Krašovské ulice ke Žlutické ulici, přičemž v prostoru křižovatky ulic Studentské a Žlutické nerespektoval svislé dopravní značení „Zákaz vjezdu všech vozidel“ a se svým vozidlem havaroval ve stavební jámě. Lékařským vyšetřením pro ovlivnění alkoholem bylo v jeho krvi prokázáno při provedení odběrů v 00.30 hodin 1,57 promile alkoholu, v 00.50 hodin pak 1,46 promile alkoholu.
30. K tomu je nutno uvést, že přečin ohrožení pod vlivem návykové látky je nepochybně přečinem úmyslným. Soud se pak zcela jednoznačně neshoduje se žalobcem v hodnocení míry jeho závažnosti. Již samotná skutečnost, že se jedná o trestný čin, znamená, že jde o významně společensky nežádoucí jednání. Řízení motorového vozidla ve stavu opilosti je rovněž vysoce nebezpečné nejen pro řidiče, ale i pro ostatní účastníky silničního provozu. Tato polemika je však z hlediska napadeného rozhodnutí nadbytečná, neboť shora citovaná právní úprava vskutku nedává žalovanému žádný prostor pro hodnocení závažnosti trestné činnosti. Je tak třeba žalovanému dát zapravdu v tom, že hypotéza ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců hovoří toliko o odsouzení za úmyslný trestný čin. Tato podmínka byla v projednávaném případě splněna. Na tom pochopitelně nic nemohou změnit ani poukazy žalobce na to, že se v jeho případě jednalo toliko o ojedinělé vybočení z jinak řádně vedeného života. Ani v takové situaci totiž zákon nečiní žádnou výjimku.
31. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný správně aplikoval přílehlavé ustanovení zákona o pobytu cizinců. Svůj závěr také řádně odůvodnil; soudu není zřejmé, v čem by snad měla spočívat žalobcem namítaná neobjektivita odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalobce toto své tvrzení nijak nerozvíjí. Napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, jenž byl podroben náležitému právnímu posouzení.
32. Druhý žalobní bod se týkal tvrzené nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů.
33. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
34. Dle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: *„Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*
35. Především je nutno přisvědčit žalovanému, že zákon mu neukládá, aby v případě rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcovy zaměstnanecké karty z důvodu podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců přezkoumával přiměřenost jeho dopadů do žalobcových soukromých a rodinných poměrů. To však

samo o sobě ještě neznamená, že se touto otázkou žalovaný zabývat neměl. Judikatura Nejvyššího správního soudu je již v této otázce ustálena potud, že nařizuje správním orgánům, aby i v případě, že zákon o pobytu cizinců sám posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů cizince nepředpokládá, se jimi přesto zabývaly tehdy, vyplývá-li tato povinnost z mezinárodně-právních závazků České republiky, zejména pak čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech garantujících právo na rodinný život. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce je ženatý. Sám pak poté, co se seznámil s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, uvedl, že toto rozhodnutí může mít negativní dopady do jeho soukromého a rodinného života. Soud má za to, že tyto skutečnosti v projednávaném případě založily povinnost žalovaného se otázkou přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů zabývat.

36. Pokud bylo povinností žalovaného se přiměřeností dopadů svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce zabývat, je nutno odpovědět na otázku, v jaké míře podrobnosti tak bylo třeba učinit. V tomto směru je totiž třeba přihlédnout k tomu, že jsou to právě soukromé a rodinné poměry, které jsou pro správní orgán obtížně zjistitelné, neboť správní orgán je odkázán na obsah správního spisu a jemu dostupné evidence. Je tak do značné míry odkázán na aktivitu dotčeného cizince, který jediný může do řízení prostřednictvím své aktivity při tvrzení a navrhování důkazů vnést i ty skutečnosti, které nejsou z povahy věci zjistitelné z úředních evidencí. Soud nepouští ze zřetele, že v projednávaném případě bylo se žalobcem vedeno řízení z moci úřední, v němž je obecně akcentována odpovědnost správního orgánu za náležité zjištění skutkového stavu; přesto ani v tomto typu řízení není účastník zbaven svého oprávnění uplatňovat své návrhy a důkazy, jak stanoví § 36 odst. 1 správního řádu, podle něhož: *„Nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.“* Povinnost tvrdit rozhodující skutečnosti pak pro účastníky stanoví § 52 správního řádu, podle něhož: *„Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“* Jinými slovy řečeno, míra detailu, ve které jsou správní orgány povinny se přiměřeností dopadů svých rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů cizinců zabývat, je určována jednak obsahem správním orgánům dostupných evidencí a jiných informací známých správním orgánům z jejich úřední činnosti a potřebných tvrzení a důkazních návrhů samotného cizince.
37. Jak už soud shora konstatoval, z cizineckého informačního systému žalovaný zjistil, že žalobce je ženatý. Sám žalobce sice v průběhu řízení namítl, že napadené rozhodnutí může mít negativní dopad do jeho soukromých a rodinných poměrů, tyto negativní dopady však nijak nekonkretizoval. Tím sám do značné míry předurčil, do jaké míry se žalovaný má (a může) jeho soukromými a rodinnými poměry zabývat. Žalovaný se skutečně těmito dopady svého rozhodnutí zabýval poměrně lakonicky, nicméně na podkladě shora uvedeného dle názoru soudu ještě dostatečně, a to právě i s ohledem na to, že ze strany žalovaného nebylo ve směru namítané nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných poměrů nic konkrétního tvrzeno.
38. Nelze ostatně přehlédnout, že ani v samotné žalobě a rovněž ani v podáních zaslaných soudu v průběhu řízení před soudem nebyl žalobce, pokud se týče jeho soukromých a rodinných poměrů, konkrétnější. V podstatě jediné informace, které uvedl, spočívají

v tom, že je ženatý a že jeho manželka, s níž sdílí společnou domácnost, je občanka Evropské unie, zde má vybudováno veškeré zázemí, do České republiky přesídlili i její rodiče a návrat do vlasti nepřipadá do úvahy, ostatně i tam by žalobce musel mít povolen pobyt, respektive že příjem získávaný díky zaměstnání v České republice je jeho jediným příjmem. Takové informace však nejsou způsobilé zpochybnit způsob, kterým žalovaný o přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí uvažil, neboť Česká republika není povinna zajišťovat žalobci společné soužití s jeho manželkou na svém území či v jakékoli jiné zemi. Není tak ani zodpovědná za případné rozhodnutí žalobce a jeho manželky přesídlit do jiného státu a s tím popřípadě spojené možné komplikace. Z ničeho, co lze zjistit z obsahu správního spisu či z tvrzení samotného žalobce, nelze dovodit, že by žalobci a jeho manželce něco objektivně bránilo realizovat své soužití v jiné zemi, ve které budou oba splňovat podmínky pobytu. Žalobce je mladý člověk, který je nepochybně schopen zajišťovat si pro život potřebné prostředky prací, přičemž žádný soudu zřejmý důvod mu nebrání žít se i v jiném státě či ve státu svého původu.

39. Je také třeba zohlednit to, že to byl žalobce, kdo spácháním trestného činu ohrozil své pobytové oprávnění. Žalobce coby cizinec pobývající v České republice na zaměstnaneckou kartu s platností teprve od 8. 11. 2018 si mohl a měl být vědom, že dopustí-li se na území České republiky kriminálně závadového jednání, může to mít za následek i ukončení jeho pobytového oprávnění.
40. Soud tedy uzavírá, že ani druhý žalobní bod neshledal důvodným.
41. Nad rámec uvedeného odůvodnění soud uvádí, že mu dne 17. 7. 2020 bylo doručeno podání žalobce, kterým se domáhá nařízení předběžného opatření. V něm však uvedl argumentaci, která se vztahuje spíše k možnosti přiznání odkladného účinku žalobě, neboť v něm žalobce specifikuje újmu, která mu dle jeho názoru hrozí v případě neprodleného výkonu rozhodnutí, a porovnává ji s možnou újmou, která by „přiznáním“ předběžného opatření mohla vzniknout jiným osobám, dále tvrdí, že napadené rozhodnutí pro něj představuje zásah do soukromého a rodinného života, obává se o rozpad svého rodinného života, který v České republice údajně vede se svou manželkou, která je občanem EU. Žalobce svůj návrh podepřel také tvrzením, podle kterého by v případě vycestování z území České republiky nemohl účinně hájit svá práva v probíhajícím soudním řízení. Navrhl proto, aby soud žalobě „přiznal“ předběžné opatření.
42. Dle § 38 odst. 1 s. ř. s.: *„Byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.“*
43. Podle § 38 odst. 3 s. ř. s.: *„O návrhu na předběžné opatření rozhodne soud bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání. Usnesení o návrhu na předběžné opatření musí být vždy odůvodněno.“*
44. Dle § 38 odst. 4 věta druhá s. ř. s.: *„Předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným.“*
45. Je evidentní, že žalobcův návrh na nařízení předběžného opatření vykazuje vady, neboť je koncipován dle právní úpravy zcela jiného institutu, totiž odkladného účinku žaloby. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě přitom žalobce již v průběhu řízení podal

a soud jej usnesením ze dne 29. 5. 2020 zamítl. Jelikož soud ve věci meritorně rozhodl ještě v rámci lhůty pro rozhodnutí o návrhu na nařízení předběžného opatření, neodstraňoval již vady tohoto návrhu, ani o něm samostatně nerozhodoval.

Závěr a náklady řízení

46. Jelikož soud uzavřel, že ani jeden z uplatněných žalobních bodů není důvodný, podanou žalobu ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.
47. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 24. července 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu